

Τις φωτογραφίες συνοδεύει το παραλληληματικό κείμενο της Ταξιαρχίας Verpeilt:

Τα εγκαταλειμμένα εργοστάσια, τα βομβαρδισμένα κτίρια, οι μικρές βιοτεχνίες, τα αυθαίρετα σπίτια, οι αποθήκες, τα τηλεοπτικά στούντιο, οι λεηλατημένες βίλες... Στον Πειραιά της ανθούσας βιομηχανίας μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '80, στη Βηρυτό τη σπαραγμένη από τον εμφύλιο πόλεμο και τη σύγκρουση της Χεζμπολά με τον ισραηλινό εισβολέα, στο Περιστέρι, δίπλα από τον τέως ποταμό Κηφισό και σήμερα δρόμο υψηλής κυκλοφορίας, στην Αγία Παρασκευή, προάστιο των ανερχόμενων μεσαίων στρωμάτων της δεκαετίας του '80 και του '90. Τα ερείπια της αποβιομηχάνισης, των μαχών, του μικροαστικού ονείρου, του καλλιτεχνικού παραληρήματος...παράθυρα που χάσκουν, σίδερα που προεξέχουν, οπλισμένο σκυρόδεμα, γκράφιτι, ξερά δέντρα, σιόννη, ακαθαρσίες, άνθρωποι και μηχανήματα που πηγαινοέρχονται νευρωτικά... Κλωστοϋφαντουργία «Αιγαίον», από το 1924 ένα από τα «καμάρια» του Πειραιά, αλυσίδα παραγωγής, εργατικοί αγώνες, οικογένεια Καρέλα, Εθνικός, κουρτίνες και υφάσματα για ευρεία κατανάλωση μιας μικροαστικής τάξης που προσπαθεί με το λευκό να κρύψει το συνήθως μαύρο και ενίοτε γκριζό μιας ζωής που περνά από μεσοπολεμική κρίση, κατοχή, εμφύλιο, χούντα, μεταπολιτευτικές ελπίδες, απογοητεύσεις της «Αλλαγής»... Βηρυτός, το άλλοτε Παρίσι της Ανατολής, Φατάχ, Σάμπρα και Σατίλα, Μαρωνίτες, Σουνίτες, Δρούζοι, πολιτοφυλακές, παγιδευμένα αυτοκίνητα, γειτονιές χωρισμένες, Χεζμπολά, ισραηλινοί βομβαρδισμοί, με τις πολύχρωμες κουρτίνες των πολυτελών ξενοδοχείων να προσπαθούν να κρύψουν την απόγνωση επιλογών, αυταπατών, μίσους, ανέχειας, πλουτισμού, οραμάτων και διαφύσεων... περιοχή Τσαλαβούτα, Περιστέρι, δίπλα στο ποτάμι που δεν υπάρχει πια, τώρα η άσφαλτος μεταφέρει εμπορεύματα, αυτοκίνητα, μηχανές, φορτηγά, το παν στον ύστερο καπιταλισμό η κυκλοφορία και μάλιστα όσον το δυνατόν ταχύτερη, τηλεοπτικά στούντιο, αποθήκη χονδρεμπορίου βιβλίων, μικρές βιοτεχνίες ενίοτε και μεταναστών που μικροαστικοποιούνται με γοργούς ρυθμούς, αυθαίρετα τώρα πια νομιμοποιημένα μιας εργατικής τάξης άλλοτε περήφανης, συγκρουσιακής και τώρα καθισμένης στην τηλεόραση να περιμένει κάποιους άλλους (ποιους άραγε;) να βγάλουν το φίδι από την τρύπα... Βίλα Ιόλα, υψηλή τέχνη και αρχαιοελληνικό μεγαλείο, ένας πλάνητας, *sui generis* ατζέντης, που παίζει στο χρηματιστήριο της τέχνης ακριβώς την εποχή κατά την οποία η τέχνη γίνεται μαζικό προϊόν και μπαίνει στα σπίτια μιας μεσαίας τάξης καθαρής, υγιούς, χαρούμενης, που δεν διστάζει από τη μια πλευρά να αρπάζει και να ιδιοποιείται όποτε της δίνεται ευκαιρία οτιδήποτε θεωρεί πολύτιμο, ενώ από την άλλη κραυγάζει για τα λεηλατημένα μάρμαρα της κάθε άλλο παρά δικής της αρχαιότητας... Οι κουρτίνες κρύβουν ένα φτωχικό μέσα που το

φωτίζει η τηλεόραση, από ένα σκουριασμένο και σκονισμένο έξω που το διαπερνούν τα γαυγίσματα των αδέσποτων σκύλων, τα ουρλιαχτά των απεγνωσμένων παιδιών, οι κόρνες των αυτοκινήτων, οι ήχοι των κινητών τηλεφώνων, το βουητό της λεωφόρου και των κλιματιστικών... Ο πόλεμος της αλλαγής παραγωγικού μοντέλου χάθηκε για μια ακόμη φορά προς όφελος των αφεντικών, ο μεταφορντισμός της ευελιξίας και της επισφάλειας κυριαρχεί στην ελληνική παραγωγική διαδικασία, η «ψωροκώσταινα» που εκμεταλλεύεται χιλιάδες μετανάστες, που επενδύει στα βαλιάνια, εκεί φτιάχνει τώρα πια τα μεγάλα εργοστάσια, αρκετά «παράδοξα» όχι στο βομβαρδισμένο και χάσκων Σαράγεβο, ποιος θυμάται τον εργοστασιακό συνδικαλισμό της δεκαετίας του '70, ίσως ούτε η γερασμένη άκρα αριστερά, στον Πειραιά κυριαρχεί τώρα πια το λιμάνι με τον τουρισμό του, τα κότερα, τις high class ψαροταβέρνες, μόνο στο Πέραμα οι δολοφονίες των εργατών στο βωμό του φθηνού κόστους θυμίζουν πως ναι, υπάρχει ακόμη εκμετάλλευση και υπεραξία, ενώ στην Τσαλαβούτα το σημερινό πρότυπο είναι η αιθαλής «ντίβα» γεμάτη πλαστικό που η φωτογραφία της «κιοσμέι» την είσοδο των στούντιο του Extra Channel, ο «Απόλλων» που διακινεί σαν ο ήρεμος θεός της τάξης το εμπόρευμα βιβλίο, οι μικρές βιοτεχνίες που οι ιδιοκτήτες τους ονειρεύονται το νέο Πόρσε Καγιέν και οι μετανάστες δούλοι τους το παιχνίδι κρίκετ του κυριακάτικου απογεύματος στο αυτοσχέδιο γήπεδό τους μέσα στα σκουπίδια, οι σχιζοειδείς έλληνες προλετάριοι του 21ου αιώνα που δείχνουν με υπερηφάνεια αλλά και με άγχος τις πιστωτικές κάρτες, ενώ άλλοτε κράδαιναν με τιμή αλλά και φόβο τη συνδικαλιστική ή την κομματική ταυτότητα, τα μικρά διάφανα πάγκια που τα ελάχιστα δέντρα τους περιβάλλονται από τσιμέντο, αυτό το ίδιο τσιμέντο που επιβλητικό, ανίκητο, αποτελεί το βασικό και αδιαφιλονίκητο υλικό των μοντέρνων Παρθενώνων της μητρόπολης Αθήνας, του Πειραιά, της Αττικής, με το μάρμαρο να δεσπόζει πλέον μόνο σε μέρη όπως η εγκαταλειμμένη και ρημαγμένη βίλα ενός τον οποίο πολλοί λοιδορούσαν όταν ζούσε αλλά έσπευσαν να καρπωθούν τη συλλογή του από έργα τέχνης και όχι μόνο τη στιγμή του θανάτου του, κακέκτυπα πειρατών που τουλάχιστον για τον εφήμερο πλούτο τους έπαιζαν το κεφάλι τους...Και ενώ τα καλάσνικωφ της Χεζμπολά υψώνονται στον αέρα, οι σύριοι πράκτορες, οι παλαιστίνιοι καμικάζι, οι νομιμόφρονες στρατιωτικοί, οι ισραηλινοί κομάντος, οι λιβανέζοι επιχειρηματίες, οι μουσουλμάνοι, οι χριστιανοί και οι άθεοι, κάνουν περατζάδα στο λιμάνι της Βηρυτού, περιμένοντας τη νέα σπίθα, τη νέα έκρηξη, τη νέα τρύπα... Υπάρχουν πάντοτε οι κουρτίνες που τραβιούνται για να κρύψουν ένα βλέμμα, ένα φως, μια ελπίδα, μια απογοήτευση, μια εγκατάλειψη, μια άρνηση, μια κατάφαση, μια επιλογή, μια ήττα... Είτε οι κουρτίνες είναι του «Αιγαίου» που κλείνει, είτε του πολυτελούς ξενοδοχείου της Βηρυτού που γρεμίζεται, είτε του διώροφου στην Τσαλαβούτα που απλώς

ανασαίνει, είτε ενός αρχοντικού που περιμένει να ενταχθεί στον κερδοσκοπικό κύκλο της αγοράς ακινήτων, οι άνθρωποι που τις βάζουν ή τις βγάζουν, τις ανοίγουν ή τις κλείνουν, τις σκίζουν ή τις ισιώνουν, τις καθαρίζουν ή τις βρωμίζουν, τελετουργικά, ρυθμικά, νωχελικά, βιαστικά, είτε σ' αυτή ή σε κάποια άλλη γλώσσα, κάποια στιγμή καταλαβαίνουν πως τελικά η «ζωή δεν είναι απλώς έκθεση, μωρό μου...»

Ταξιαρχία Verpeilt

Για την αντιγραφή από την Άννα Τσουλούφη-Λάγιου